

IZ CIKLUSA „RUKE”

II

Blijeda ruka, staračka i fina
puna nabora i modrih žila —
to je mojeg mrtvog oca ruka bila.

A ručica mekana i mila
s prstićima kao nježna svila —
to je ruka mojeg malog sina.

Kasnije se — grublja već i neoprana
s tragovima pekmeza i malih rana—
znala smirit nasred moga krila.

*

Gdje li je sada? Negdje u svijetu...
Možda zebe... Il piše? Možda kopa il pluži,
S drugim se, tvrdim, rukama druži.
ili drži upravljač aviona u letu
što nad šumama i vojskama kruži,
ili pušku... No jedno znam: da našima služi.

*

Znam: doći će mi jednog dana
— ja ću ga čekat i čekat —
jednog dana, sred novog proljeća,
donjet će mi barjak umjesto cvijeća
i sve će opet biti kao nekad.
Opet će se smirit sred mog krila,
a ja ću ih gladit, te ruke drage,
tražit nova znamenja patnje i snage:
„Ova bora prije nije bila?...”
i oprezno dunut
na ožiljke jedva zacijeljenih rana.